(1604) "विद विचारणे" (VII-रुधादिः-1450. सक. अनि. आत्म.)
'—मीमांसे' इति वोपदेवः।
'सत्तायां विद्यते, ज्ञाने वेत्ति, विन्ते विचारणे।' (श्लो. 111) इति देवः।
वेदकः-दिका, वेदकः-दिका, विवित्सकः-त्सिका, वेविदकः-दिका;
वेत्ता-त्री, वेदयिता-त्री, विवित्सिता-त्री, वेविदिता-त्री;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाणि दैवादिकखिद्यतिवत् (349) ज्ञेयानि। शानचि विन्दानः,[1] निष्ठायाम्-[2]वित्तः-विन्नः इति च विशेषः। [3]वेदिः।

(1605) "विद चेतनाख्याननिवासेषु"
(X-चुरादिः-1709. सक. सेट्. आत्म.) आकुस्मीयः।
'—विवादेषु' इति क्षीरस्वामी। '—वेदने' इत्येके। 'विद वेदनाख्यानपरिवादनेषु' इति न्यासे पाठः। "निपातनेषु इति धनपालशाकटायनौ" इति पुरुषकारः (श्लो. 111)।
'विन्दते विन्दतीत्येवं लाभे, वेदयते णिचि॥' (श्लो. 111) इति देवः।
वेदकः-दिका, विवेदयिषकः-षिका, वेदयिता-त्री, विवेदयिषिता-त्री;
इत्यादिकानि सर्वाण्यपि प्रातिस्विकरूपाणि विना—चौरादिककेतयतिवत् (260) ज्ञेयानि। 'अनुपसर्गाद्—' (3-1-138) इति शप्रत्यये वेदयः इति। 'घट्टिवन्दिविदिभ्यश्च' (वा. 3-3-107) इति ण्यन्तात् स्त्रियां युच्प्रत्यये वेदना इति रूपम्।

(1606) "विद्लृ लाभे"
(VI-तुदादिः-1432. सक. अनि. उभ.) मुचादिः।
'विन्दते विन्दतीत्येवं लाभे वेदयते णिचि॥' (श्लो. 111) इति देवः।
व्याघ्रभूत्यादिमते सेट्कोऽयम्। वेदिता इति।

---

1. 'रुधादिभ्यः इनम्' (3-1-78) इति विकरणप्रत्यये इनमि, 'इनसोरल्लोपः' (6-4-111) इति अल्लोपे च रूपमेवम्।
2. निष्ठायाम्, 'नुदविदोन्दत्रा—' (8-2-56) इति निष्ठातकारस्य नकारादेशो विकल्पेन भवति। तेन रूपद्वयम्। तथा च भाष्यम् (7-2-58) —
'वेत्तेस्तु विदितो निष्ठा विद्यतेः विन्न इष्यते।
वित्तेर्विन्नश्च वित्तश्च वित्तो भोगेषु विन्दतेः॥' इति।
3. औणादिके [द. उ. 1-47] इप्रत्यये रूपम्। वेत्ति विन्दति विन्ते वा वेदिः=वेतारन्यधिष्ठानम्।